

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1904/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นางสาว พ.ผู้ร้อง นาย ภ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำชำเราโดยใช้อาวุธ หมายถึง การกระทำชำเราโดยผู้กระทำมีอาวุธมาแสดงเพื่อสะกดก่การกระทำความผิดของตน หาใช่หมายความถึงกับผู้กระทำต้องใช้อาวุธ หรือจะใช้อาวุธในขณะที่กระทำชำเราไม่ จำเลยเดินไปเคาะประตูบ้านผู้ร้องในเวลาประมาณ 23 นาฬิกา ไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นใดเลยที่ต้องนำอาวุธมีดดาบปลายตัดติดตัวไปด้วย เมื่อผู้ร้องออกมาเปิดประตู จำเลยก็ดึงมือผู้ร้องเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราทันที แสดงว่าจำเลยมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องมาตั้งแต่แรกแล้ว การนำอาวุธมีดดังกล่าวติดตัวไปจึงไม่มีทางฟังเป็นอย่างอื่นได้นอกจากจะฟังว่าจำเลยมีเจตนาที่จะให้ผู้ร้องเกิดความกลัว และยอมให้จำเลยกระทำชำเราได้สำเร็จโดยใช้อาวุธ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 364, 365 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นางสาว พ. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยมีฐานะยากจนและไม่มีเงินชำระค่าสินไหมทดแทน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ (เดิม), 365 (2) (3) (เดิม) ประกอบมาตรา 364 (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้อาวุธ และฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้อาวุธ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน และฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 5 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้อาวุธ คงจำคุก 25 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน รวมเป็นจำคุก 27 ปี 6 เดือน ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2555 ซึ่งเป็นวันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดกระทงแรกจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง (เดิม) เช่นเดียวกับกระทงที่สอง ลงโทษจำคุก

กระทรวง 4 ปี ลดโทษให้กระทรวงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทรวง 2 ปี รวมเป็นจำคุก 4 ปี ยกฟ้องโจทก์ในกระทรวงแรกสำหรับข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้อาวุธ ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 พฤษภาคม 2555 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยผิดนัด ให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยและที่จำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้ร้องอายุ 13 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเกิดเหตุประมาณ 2 สัปดาห์ ผู้ร้องไปเที่ยวงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ในหมู่บ้านและได้รู้จักกับจำเลย ซึ่งมีอายุ 20 ปีเศษ โดยจำเลยเข้ามาจีบและขอหมายเลขโทรศัพท์ จากนั้นก็มีการพูดคุยทางโทรศัพท์กันเรื่อยมา จนกระทั่งวันที่ 18 พฤษภาคม 2555 นาง บ. มารดาผู้ร้องเดินทางไปทำงานที่จังหวัดระยองซึ่งมีสามีทำงานอยู่ก่อนแล้ว โดยปล่อยให้ผู้ร้องอยู่บ้านคนเดียว รุ่งขึ้นวันที่ 19 เวลาประมาณ 23 นาฬิกา ขณะผู้ร้องนอนอยู่ในบ้าน ได้ยินเสียงเคาะประตูบ้านและมีเสียงจำเลยพูดขอให้เปิดประตู ผู้ร้องเห็นว่าเป็นคนรู้จักจึงยินยอมเปิดประตู ปรากฏว่าจำเลยยืนถือมีดดาบปลายตัดอยู่ที่หน้าประตูและดึงมือผู้ร้องไปที่เตียงนอนในห้อง กอดจูบลูบคลำและถอดเสื้อผ้าผู้ร้องออกแล้วกระทำชำเราโดยสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องจนจำเลยสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง หลังจากเสร็จแล้วจำเลยห้ามมิให้ผู้ร้องบอกเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใดมิฉะนั้นจะฆ่า ผู้ร้องจึงไม่กล้าบอกให้ผู้ใดทราบ รุ่งขึ้นวันที่ 20 เวลาใกล้เคียงกัน จำเลยก็มาเคาะประตูบ้านแล้วเข้ามากระทำชำเราผู้ร้องในลักษณะเหมือนเดิมอีก 1 ครั้ง แต่ครั้งนี้จำเลยไม่มีอาวุธติดตัว กระทำชำเราแล้วจำเลยนอนค้างที่บ้านผู้ร้องและออกจากบ้านไปในตอนเช้าซึ่งขณะนั้นนาง ส. ผู้มีบ้านอยู่ตรงข้ามเห็นเหตุการณ์และไปบอกให้นาง ท. เพื่อนบ้านอีกคนหนึ่งให้รีบเดินตามไปสอบถามจำเลย สอบถามแล้วจำเลยรับว่าได้กระทำชำเราผู้ร้องจริงและยินดีที่จะรับผิดชอบในเรื่องที่เกิดขึ้น วันเดียวกันเพื่อนบ้านได้ส่งข่าวให้นาง บ. มารดาผู้ร้องทราบ นาง บ. ทราบเหตุรีบกลับบ้านและเรียกจำเลยพร้อมบิดามารดาไปเจรจากันที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน จำเลยยอมจะรับเลี้ยงดูผู้ร้องเป็นภรรยา แต่ฝ่ายผู้ร้องไม่ตกลงเพราะเห็นว่าผู้ร้องยังอยู่ในวัยเรียน ผลการเจรจาจำเลยยอมชดใช้เงินจำนวน 80,000 บาท ให้แก่ผู้ร้อง แต่จำเลยไม่สามารถหาเงินมาชำระได้ ฝ่ายผู้ร้องจึงเข้าแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่าการกระทำชำเราของจำเลยในคืนแรกซึ่งจำเลยถืออาวุธมีดดาบปลายตัดไปด้วยนั้นเป็นการกระทำโดยใช้อาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) หรือไม่ เห็นว่า การกระทำชำเราโดยใช้อาวุธ หมายถึง การกระทำชำเราโดยผู้กระทำมีอาวุธมาแสดงเพื่อสะดวกแก่การกระทำ ความผิดของตน หาใช่หมายความถึงกับผู้กระทำต้องใช้อาวุธหรือจะใช้อาวุธในขณะที่กระทำชำเราไม่ คดีนี้จากข้อเท็จจริงที่จำเลยเดินไปเคาะประตูบ้านผู้ร้องในเวลาประมาณ 23 นาฬิกา นั้น ไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นใดเลยที่ต้องนำอาวุธมีดดาบปลายตัดติดตัวไปด้วย เมื่อผู้ร้องออกมาเปิดประตู จำเลยก็ดึงมือผู้ร้องเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราทันที แสดงว่าจำเลยมีเจตนาที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องมาตั้งแต่แรกแล้ว ดังนั้น การนำอาวุธมีดติดกล่าวติดตัวไปของจำเลยจึงไม่มีทางฟังเป็นอย่างอื่นได้ นอกจากจะฟังว่าจำเลยมีเจตนาที่จะให้ผู้ร้องเกิดความกลัวและยอมให้จำเลยกระทำชำเราได้สำเร็จ ครั้นจำเลยกระทำชำเราสำเร็จในคืนแรกแล้วคืนที่สองที่จำเลยมากระทำชำเราจำเลยอาจเห็นว่าผู้ร้องไม่น่าจะขัดขืนแล้วจึงไม่นำอาวุธติดตัว

มาอีก ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏประกอบคำรับสารภาพของจำเลยคดียอมฟังได้ตามฟ้องว่า จำเลยกระทำชำเราผู้ร้องในคืนแรก โดยใช้อาวุธ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 เห็นว่า ขณะกระทำชำเราในคืนแรก จำเลยวางอาวุธมีดไว้นอกห้อง จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำชำเราโดยใช้อาวุธนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อีกทั้งที่ศาลชั้นต้นวางโทษจำคุกจำเลยมานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งความผิดแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดกระทงแรกจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ (เดิม) และให้บังคับคดีในส่วนอาญาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · ธัชพงศ์ วิสุทธิสังวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1904/2565>